Hoài Hương

Tên: Nguyễn Bích Thuận
Sinh quán: Hải Dương
Hiện đang cư ngụ tại: Arizona, USA

Như đóa hoa hướng dương
Tình quay về đông phương
Dẫu trăm năm, ngàn dậm
Hoài Hương!

TÓC MAI THÔI ĐÃ

Tóc mai bạc, hồng trần lạc nẻo,
Trăng xuông mờ, lệ nhỏ thay sương?
Quạnh giấc cô miên,
Đau niềm ngăn cách,
Chín tầng mây xa lắc, Trời nơi đâu?
Địa ngục muôn trùng hỏi mấy tầng sâu?
Để hồn, để xác đi đâu, ngậm ngùi.
Tóc mai thôi đã bạc rồi,
Trăm năm thôi thế là thôi còn gì!
Trăn năm thôi thế! Còn chi!
Tóc mai thôi đã…
Còn gì cho thân!

Hoài Hương Phx

CHỮ TÌNH THAY ĐỔI

Lúc trước em ở Việt Nam,
Công, Dung, Ngôn, Hạnh vẹn toàn thủy chung.
Bỗng nhiên gió... giục đùng đùng,
Thổi em qua Mỹ đến cùng phu quân.
Đời em đổi mới trăm phần,
Không còn bùn lấm gót chân thuở nào.
Bây chừ cửa rộng nhà cao,
Lên xe, xuống ngựa, ra vào nhởn nhơ.
Cuộc đời vốn lắm chữ Ngờ,
Vì chưng áo ấm cơm no mà thành.
Chữ tình thay đổi quá nhanh,
Đường anh: anh chọn, tôi dành đường tôi.
Hỏi rằng lỗi phải tại ai?
Thị phi miệng tiếng chê bai cam đành.
Hỏi rằng tại ả, tại anh?
No cơm, ấm cật nên thành mà thôi.
Tam cương, tứ đức đi đời,
Ngũ thường một gánh bỏ rơi giữa đường.
Đục trong, vẫn gọi là gương.

Hoài Hương Phx

ANH CÒN NHỚ VIỆT NAM?

(Viết cho một số người nay no cơm ấm áo mà quên mất bao huynh đệ chi binh đang đau khổ ở quê nhà.)

Anh còn nhớ đến Việt Nam quê mẹ?
Đến bản tình ca HUYNH ĐỆ CHI BINH?
Đến anh em đồng đội biết bao tình?
Những ngày tháng áo xanh đời lính chiến?

Anh còn nhớ, vì quê hương binh biến?
Bỏ nước, bỏ quê, vượt biển ra đi?
Bạn bè anh, người khốn khổ lao tù,
Kẻ tàn phế trong mịt mù khói lửa?

Anh có biết, bao chi binh trong nước,
Ở quê hương nay rét mướt lầm than?
Bao kẻ thương vong, bao kẻ phế tàn,
Người bệnh hoạn, kẻ lượm lon, bán số?

Tôi cũng biết, các anh lòng không thể,
Nào quên đi bao huynh đệ ngày xưa,
Đã cùng anh dãi nắng với dầm mưa,
Trong rừng thẳm, chiến hào xưa ngăn giặc.

Đêm Giao thừa đón xuân rừng hiu hắt,
Ngồi bên nhau, lòng se thắt nhớ nhà,
Dưới làn tên mũi đạn quyết xông pha,
Cho dân tộc những ngày hoa rực rỡ.

Có một điều anh thể nào cũng nhớ,
Mấy chục năm anh lữ thứ tha hương,
Có thể nào không thương nhớ quê hương?

Nhớ sông núi, nhớ đồi nương xanh mướt?

Nhớ bà con, nhớ bạn bè thuở trước,
Nhớ mình: người non nước Việt xa xưa?
Một chút hảo tâm, anh sẵn sàng đưa,
Trong nắng hạn là cơn mưa mát mẻ.

Tuy giúp đỡ chẳng thể nào cho đủ,
Nhưng tình người thì cao qúy vô biên,
Giúp thương binh, đóng góp một chút tiền,
Là xoa dịu vết thương đau HUYNH ĐỆ.

Dù xa quê đến trăm sông, vạn bể,
Dù xa xôi, xa mấy dễ nào quên,
Đến một nơi yêu dấu: NƯỚC VIỆT NAM,
Mà ở đó có muôn vàn tình nghĩa.
Mà ở đó có da vàng máu đỏ,
Có tình người, chan chứa mãi không vơi.

Hoài Hương Phx

BA MIỀN QUÊ HƯƠNG

Nơi tôi sinh ra: QUÊ HƯƠNG THỨ NHẤT,
Chốn xa xôi, miền Bắc nước Việt Nam.
Pháp Việt chiến tranh, bao nỗi cơ hàn,
Cha mất sớm, Mẹ vô vàn đau khổ.

1954, nước chia đôi ngả,
Mẹ phải gánh gồng, bồng bế vào Nam.
QUÊ HƯƠNG THỨ HAI, Nam Bắc lại tương tàn,
Máu xương đổ, 20 năm chan nước mắt.

1975, nói rằng THỐNG NHẤT,
Sao miền Nam bỗng chốc hóa đau thương.
Mỗi năm qua thêm bao nỗi đoạn trường,
Cho đến lúc vượt đại dương sang Mỹ.

QUÊ HƯƠNG THỨ BA, ấm no đầy đủ,
Có nhân quyền, lại có cả tự do.
Có job, có tiền, có nhà, có cửa,
Nhưng không còn có Mẹ để đền ơn.

100 năm Mẹ chỉ thấy chiến tranh,
Chưa thấy được cảnh thanh bình hoan lạc.
Ba lần thay quê, Mẹ giờ đã mất,
Nhớ nước, nhớ nhà, thương Mẹ, lệ cay.

Chốn tha phương năm tháng tuổi đã đầy.
Chỉ mong gặp những ngày về thăm mộ,
Để được hàn huyên thở than cùng Mẹ.

Được Mẹ chia buồn, lau lệ chứa chan.

Con nơi này, nhiều gió, tuyết, mưa, sương,
Ngày tháng vội, đêm nhớ thương quê cũ.
Hình bóng Mẹ, 25 năm quá khứ,
Vẫn hiện về trong giấc ngủ võ vàng.

Mùa Đông về, thêm lạnh cánh hoa tan,
Con nhớ Mẹ, buồn chứa chan trên má.
Ngoài khung cửa, mưa sầu đang lả chả,
Thêm ngậm ngùi, thương quá, bóng Mẹ xưa.

Hoài Hương Phx

MẠ ƠI!

Mấy chục năm rồi vẫn lòng đau,
Nhớ Mạ, bao nhiêu nỗi thảm sầu,
Nhớ buổi thanh bình xuân năm ấy,
Gia đình ta biết mấy yêu thương.

Giao thừa vừa dứt một tuần hương,
Pháo kích bên sông nổ kinh hoàng,
Rồi khắp bốn phương bừng lửa đạn,
Hoa đèn, nhang khói bỗng tan hoang.

Huế của MẬU THÂN, trắng khăn tang.
Cả xứ Thần Kinh máu, lệ tràn,
Hàng vạn gia đình trong tang tóc,
Lệ một giòng sông nước đỏ ngàu.

Ngược xuôi tất tả, Mạ lo âu,
Áo rách, khăn sô quấn vội đầu,
Xác Ba chẳng biết đâu tìm được,
Mạ ôm con nước mắt lưng tròng.

Chèo đò xuôi ngược bến sông Hương,
Đêm đến còn vai nặng gánh hàng,
Nón rách, chân trần, chang chang nắng,
Mạ mới ba mươi, đang tuổi xuân.

Túp lều rách nát ở ven sông,
Hè nắng thiêu da, buốt gió đông,
Thương đàn nhỏ Mạ lòng se thắt,

Rồi một ngày kia, đến một ngày,
Sông buồn lạnh lẽo, gió heo may,
Mạ đi xuống bến gà chưa gáy,
Đêm đã tàn canh chẳng thấy về.

Sáng dắt hai em ra bến đợi,
Trong sương thấp thoáng bóng đò trôi,
Bé út khóc hoài, kêu Mạ mãi,
Ôi, mừng quá đỗi, Mạ kia rồi.

Đò con tấp bến, không người lái,
Mạ ngủ say nên bỏ đò trôi,
Ngờ đâu Mạ bỏ đời đau khổ,
Bỏ đám con thơ giữa chợ đời.

Bạn đò đào đất mãi cuối sông,
Bọc tơi, chôn vội nấm mộ nông,
Áo tang chẳng có, hương một bó,
Sương phủ lạnh lùng chung lệ rơi.

Con mới 15, tuổi ăn chơi,
Dắt díu em thơ giữa chợ đời,
Gió mưa tơi tả, chim không tổ,
Chìm nổi, lênh đênh, đói rã rời.

Nhớ Mạ vô cùng, Mạ… Mạ ơi,
Mấy chục năm rồi, lệ nào vơi,
Nhớ thương, con vẫn hoài thương nhớ,
Hình bóng Mạ, Ba, khổ một đời.

Hoài Hương Phx

MẸ TÔI

Mẹ tôi mất đã 10 năm. Ôi 10 năm dài đằng đẵng tôi sống trong sự thống hối đau thương vô tận mà cho đến ngày nhắm mắt tôi vẫn không thể nào quên. Nước cả giòng sông cũng không rửa hết tội lỗi của tôi.

Tôi là một đứa con khốn nạn, xin các bạn hãy chà đạp tôi, hãy phỉ nhổ tôi cho lòng tôi nhẹ bớt nỗi đau. Tôi muốn viết lại những giòng này về Mẹ để mong rằng mỗi độc giả sẽ chửi rủa tôi, sẽ khinh khi tôi, rồi từ đó, các bạn sẽ có thêm chút lòng hiếu thảo với mẹ của các bạn. Đó là các bạn đã tha bớt tội cho tôi, để những người mẹ còn sống của các bạn có thể vui vẻ lúc tuổi già xế bóng, để mẹ các bạn không còn phải nhỏ lệ hàng ngày, hàng đêm như Mẹ tôi. Để cho bạn, khi mẹ đã qua đời không phải thương tâm như tôi, không phải hối hận như tôi. Đó là tôi đã trả lại cho Mẹ được một chút ơn dưỡng dục sinh thành mà chưa lúc nào trong đời tôi nghĩ đến, và chính các bạn, mỗi người đã nhổ bớt cho tôi một cái gai đang làm tan nát lòng tôi.

Thưa các bạn,

Trong lúc tôi đang dạo chợ Walmart, một cú điện thoại từ Việt Nam gọi sang đã làm tôi choáng váng: Mẹ tôi đã chết, tang lễ đã được tổ chức chu đáo. Tro cốt đã đem gởi chùa cho Mẹ tôi được ấm áp khói nhang và thể theo lời yêu cầu của Mẹ, mọi người chỉ được báo tin qua Mỹ sau khi đủ 100 ngày vì Mẹ tôi không muốn chúng tôi phải lặn lội bỏ hết công ăn việc làm để về lo đám tang còn tốn thêm tiền bạc. Tự Mẹ đã lo chu toàn cho ngày ra đi cuả Mẹ. Mẹ còn dặn tôi phải trở về căn phòng của Mẹ lấy cuốn nhật ký của Mẹ.

Từ trước đến nay, anh em tôi chẳng bao giờ để ý đến Mẹ. Mẹ đau không đứa nào biết, Mẹ buồn chẳng đứa nào hay. Mùa lạnh không hỏi Mẹ có đủ ấm hay không. Chẳng bao giờ hỏi Mẹ có

muốn đi chơi, có thiếu thốn gì không. Mẹ hiu quạnh một mình trong căn nhà vắng vẻ, mà vẫn không một lời than thở, không bao giờ đòi hỏi chúng tôi một sự giúp đỡ nào. Chúng tôi còn bòn rút số tiền già ít ỏi của Mẹ để tiêu pha hoang phí.

Tôi quên nói với các bạn, cha tôi đã chết trên Đại Lộ kinh hoàng trong khi di tản vào Huế. Chúng tôi hai anh em, một đứa lên 6, một đứa mới lên 2. Mẹ tôi chưa qua tuổi 30, theo làn sóng người như thác cuốn chạy trối chết và cũng như mọi người đều phải gạt lệ bỏ xác người thân lại giữa con đường đẫm máu mà xác còn bị dẫm đạp bởi dòng người hoảng loạn. Mẹ tay ẵm em, tay kéo tôi mà lệ tuôn như suối, cũng chẳng có thời gian ngoái lại nhìn xem nơi cha tôi vừa trúng đạn. Người ta chết như rạ, đạn pháo kích đuổi theo làm máu chảy đỏ đường. Vì thế sau này khúc đường ấy được mọi người gọi là Đại Lộ Kinh Hoàng hay Đại Lộ Máu, vết thương đau đớn của người dân Trị Thiên. Người ta chen nhau như kiến cỏ, hoảng loạn dưới tiếng đạn pháo đuổi theo trên đầu giữa Đại Lộ Máu.

Vào tới Đà Nẵng chúng tôi được đưa về trú tại các trường học tạm thời đóng cửa để có chỗ cho chúng tôi sinh hoạt đến khi tình hình lắng đọng và Quân lực Việt Nam Cộng Hòa chiếm lại Cổ Thành. Mấy tháng sau chúng tôi lại được đưa trở về quê cũ. Xác của cha tôi cũng như xác bao nhiêu người già trẻ xấu số khác đã được chôn cất để tránh bệnh hoạn. Nhà tan cửa nát, mẹ rau cháo tảo tần nuôi 2 đứa con thơ dại. Căn nhà nhỏ bị bom đạn, gió bão trong suốt mấy tháng tơi tả, vừa sửa lại chưa được bao lâu thì biến cố 1975 lại bùng nổ, đưa chúng tôi đến cảnh đói khổ cùng cực. Ba mẹ con tôi lang thang nay đây mai đó, cuối cùng trôi dạt vào Huế. Mẹ làm nghề chèo đò. Cả ba Mẹ con sống luôn trên đò, cũng nhờ thế chúng tôi mới có cơ hội đến Mỹ năm 1980 khi chở những người vượt biên ra cửa Thuận An. Sóng dữ, gió cuồng, tàu lạc lõng, bao nhiêu người chết đói bị bỏ xác xuống biển, Mẹ tôi lo xa, đã chuẩn bị may vào áo lót một túi nhỏ, giấu trong đó ít

cơm xấy vì thế chúng tôi mới sống sót cho đến ngày được tàu ngoại quốc vớt đưa vào trại tỵ nạn và đến Mỹ năm 1990.

Mẹ vẫn thường ca cẩm về chuyện bịch cơm xấy quá ít chỉ độ 3 chén ăn cơm, không thể chia cho mọi người trên tàu, có khi dành dựt, đánh nhau lại sinh án mạng mà như vậy thì anh em chúng tôi đâu có sống đến ngày nay. Vì cứu 2 đứa con mà Mẹ nghĩ mình sai, lương tâm Mẹ vẫn cứ ray rứt, mặc dù ai trong hoàn cảnh đó cũng phải cứu con mình trước đã. Đến Mỹ, Mẹ tôi xin làm trong khu chợ Việt Nam mỗi ngày 12 tiếng, từ 8 giờ 30 sáng đến 9 giờ 30 tối mới về, bưng xách nặng nề, ra vô phòng lạnh khiến thân thể ngày càng héo hắt. Ba Mẹ con thuê nhà một phòng trong khu tập thể cho đỡ tốn tiền, tôi ngủ phòng khách, Mẹ và em gái ngủ chung phòng.

Em gái tôi mới 15 tuổi, hội nhập rất mau vào đời sống nước ngoài, đàn đúm, học đòi theo bạn gái ở trường, suốt ngày nhảy nhót, vòi tiền Mẹ để đi shopping mua sắm những bộ váy áo hở hang, chưng diện. Mười sáu tuổi đã đem bạn trai về nhà, Mẹ có rầy la thì em tôi nói: "I liked it." Kết quả là em đẻ một đứa con mà không biết ai là cha. Mẹ tôi lại phải nghỉ việc ở nhà, cay đắng nuôi con, nuôi cháu ngoại. Khi em tôi xin được việc làm, phó mặc con cho Mẹ, thỉnh thoảng đưa cho Mẹ một chút tiền còm coi như gởi babysitter, chỉ bằng nửa số tiền trả cho người ta nhưng cứ cằn nhằn, kêu ca sao Mẹ làm thế này, làm thế kia, coi công lao của Mẹ là nước lã ao bèo.

Còn phần tôi cũng chẳng khác gì, theo lũ bạn trai tập tành bia rượu. Nhiều đêm say khướt trở về nhà, chưa kịp kêu réo, Mẹ đã mở cửa bước ra, có lẽ Mẹ đã ngồi chực sẵn trông chờ. Mẹ không nói một tiếng, chỉ im lặng tránh sang bên cho tôi vào rồi lặng lẽ khóa cửa. Sáng mai, lúc tôi tỉnh, Mẹ có bảo ban thì tôi trừng mắt nhìn Mẹ:

- Bà nói nhiều quá, điếc cả tai.

Đây là câu anh em tôi thường vùng vằng với Mẹ hoặc bỏ đi không thèm trả lời.

- Để Mẹ pha cho ly nước chanh uống cho rã rượu.

- Không uống, say gì mà say, dẹp đi. Tôi vặn lại.

Từ đó tôi luôn đòi tiền Mẹ. Có lần nửa đêm tôi trở về nhà đứng ở đầu giường kêu Mẹ. Mẹ hốt hoảng vùng dậy, mắt thất thần sợ hãi nhìn tôi.

- Đưa con mấy chục, con đi trả nợ, nếu không họ sẽ đánh con chết.

Mẹ tôi run lẩy bẩy, mở bóp rút ra tờ bạc 20 đô, nói với tôi mà nước mắt ròng ròng:

- Ra trả họ rồi về, đừng đi nữa mà khổ thân, Mẹ không cứu nổi con đâu. Con cũng biết mà, Mẹ không có xe, Mẹ không có tiền nhiều, Mẹ phải đi làm lo cho các con.

Tôi giựt tờ giấy bạc chạy ra khỏi nhà rồi chỉ trở về khi đã 2, 3 giờ sáng. Mẹ vẫn còn ngồi trên ghế chờ tôi. Hình ảnh đau khổ của Mẹ lúc đó chẳng lay động tim tôi một chút nào. Cảnh này cứ tái diễn suốt mấy năm. Phải chi lúc đó Mẹ đánh tôi, Mẹ đuổi tôi ra khỏi nhà để tôi chết ngoài đường cho khỏi đau đớn hôm nay.

Khi đọc lại cuốn nhật ký của Mẹ tôi mới biết sở dĩ Mẹ không đuổi tôi ra khỏi nhà vì sợ tôi lang thang sẽ sa vào vòng lao lý, sợ tôi bị bắt vào tù, có ra khỏi tù cũng chết đói mà thôi, Mẹ càng lúc càng già, càng yếu, ai sẽ cưu mang tôi?

Tôi thường ngủ dậy rất muộn, Mẹ đã đi làm, thức ăn sáng để sẵn trên bàn, buổi tối Mẹ còn nhắc tôi ăn cơm, tôi đã không biết ơn Mẹ còn vùng vằng, nhăn nhó. Hình như mỗi lần tôi ăn là ban ơn gì cho Mẹ. Sau đó, tôi bỏ nhà ra đi, ở chung với lũ bạn, ít khi về nhà. Mẹ lặn lội tìm tôi khắp hang cùng ngõ hẻm, không kể nguy hiểm đến bản thân. Hễ nghe nói tôi ở chỗ nào là Mẹ lập tức thuê taxi đi tìm chẳng kể tốn hao vì Mẹ không có xe. Có xe rồi chi phí hết lương, lấy đâu nuôi chúng tôi, đi làm thì Mẹ quá giang hoặc đón xe bus. Tôi chẳng bao giờ biết Mẹ về lúc nào, Mẹ đi lúc nào,

Mẹ có đau ốm gì không. Tôi như cánh chim lang bạt, nay đây mai đó. Có khi tôi thấy Mẹ từ xa thì tìm cách trốn chạy. Mẹ chạy theo kêu tên thảm thiết nhưng làm sao bắt được tôi. Tôi núp sau bụi cây nhìn Mẹ lủi thủi đi về, bóng mẹ xiêu vẹo thất thểu, lẻ loi, cô độc, vậy mà tôi cũng chẳng mủi lòng. Rồi tôi vào tù 6 tháng vì uống rượu lái xe, Mẹ đi thăm khóc sưng cả mắt. Ra tù, tôi lại về ăn bám Mẹ và làm khổ Mẹ không biết bao nhiêu lần nữa.

Thời gian sau, em tôi đã theo một người khác rồi đem con đi. Mẹ không đi theo vì sợ tôi bơ vơ không nơi nương tựa. Năm 62 tuổi, Mẹ bệnh nặng không đi làm được, sống nhờ tiền trợ cấp của chính phủ. Tôi kiếm được việc làm bồi bàn nhà hàng ở thành phố khác, bỏ Mẹ lại một mình. Hai năm sau, tôi lập gia đình, chẳng hề hỏi ý kiến Mẹ cũng không có cưới hỏi gì nên Mẹ không biết. Mẹ cũng chẳng có điện thoại, phần thì quê mùa không biết xử dụng, phần thì sợ tốn tiền.

Tôi ít khi ghé thăm Mẹ tuy rằng nhà của gia đình tôi không xa là mấy, chỉ 2 tiếng lái xe là tới. Tôi chỉ nghĩ đến làm sao có tiền đem về cho vợ vui lòng, cho con no ấm mà quên đi người Mẹ khốn khổ của mình. Vợ tôi thì chỉ biết có mẹ cô ta, không hề hỏi han giúp đỡ gì đến mẹ tôi. Mẹ đã cho một người khác share phòng để bớt tiền thuê, còn Mẹ ra ngoài trải nệm ngủ ở phòng khách. Trong căn nhà này, Mẹ đã nuôi nấng chúng tôi, đã đau khổ vì anh em tôi. Mẹ đã bỏ quên cuộc đời của riêng Mẹ mà chỉ lo chạy theo những đau khổ mà anh em chúng tôi đã gây ra, để kịp giúp đỡ, che chở, nâng chúng tôi dậy khi vấp ngã.

Nhưng hỡi ơi, hết lần này đến lần khác, anh em chúng tôi vẫn chứng nào tật nấy, không hề nghĩ đến những đau thương vất vả của Mẹ. Không giây phút nào nghĩ đến những hy sinh gian khổ của Mẹ ở quê người. Tôi và em gái tôi đã chạy theo nếp sống mới, Mẹ khuyên nhủ thì chúng tôi phùng mang trợn mắt cãi lại, còn lớn tiếng la mắng Mẹ, thay vì Mẹ mới là người được quyền la mắng chúng tôi. Mỗi lần như thế, Mẹ chỉ im lặng cúi đầu quay đi

gạt nước mắt, lòng đau dạ thắt, đâu dám đánh, dám la anh em chúng tôi, sợ rằng nếu nói nữa, con mình sẽ làm to chuyện và chúng nó sẽ bị cảnh sát còng tay. Cứ mỗi lần như thế, Mẹ lại khóc sáng đêm, bỏ ăn, bỏ ngủ.

Mấy năm sau Mẹ về thăm Việt Nam rồi chết ở quê nhà. Khi chết Mẹ vẫn còn tưởng nhớ đến 2 đứa con bất hiếu, còn lo con tốn hao tiền bạc. Cuốn nhật ký của Mẹ đã làm cho trái tim tôi tan vỡ, những tháng tôi tù tội, những lần tôi bị bạn bè đánh trọng thương, Mẹ đã đau khổ lo lắng như thế nào, Mẹ muốn tôi đọc để tự sửa đổi nên người. Trong tấm nệm Mẹ nằm còn có một số tiền Mẹ dành dụm cả 10 năm, cộng với tiền babysitting của em tôi đưa Mẹ với lời di chúc dành làm hậu sự cho Mẹ, trả lại em tôi tiền gởi babysitting, sở dĩ Mẹ lấy cũng là để dành cho cháu ngày sau. Còn dư bao nhiêu, làm từ thiện một nửa còn một nửa cho anh em tôi. Tuy số tiền không lớn nhưng là tấm lòng và mơ ước cuả Mẹ. Hai anh em nghẹn ngào khóc ngất, mới chợt nhận ra rằng mình đã mất Mẹ, đã làm khổ Mẹ biết bao nhiêu và suốt đời không còn thấy lại hình ảnh của Mẹ nữa.

Mẹ ơi, Mẹ khốn khổ của chúng con, Mẹ đáng thương của chúng con, Mẹ đã ra đi vĩnh viễn, bây giờ có hối hận cũng chẳng làm sao đền đáp công ơn và lòng yêu thương trời biển của Mẹ. Chúng con chẳng còn có cơ hội mua cho Mẹ tấm áo mới, làm cho Mẹ một bữa ăn ngon, cho Mẹ những tiếng cười vui vẻ lúc tuổi già. Chúng con thật tội lỗi tày trời. Chúng con sẽ gởi số tiền này về Việt Nam để trang trải tiền tang lễ mà ở quê nhà bà con đã lo, sẽ làm từ thiện theo lời Mẹ dặn, chúng con không chia một đồng nào. Tiền mồ hôi nước mắt của Mẹ phải được dùng cho người nghèo khó ở Việt Nam như Mẹ hằng mong ước, bởi vì chúng con biết Mẹ là người có tấm lòng nhân ái luôn thương xót những người đau khổ, tật nguyền.

Xin Mẹ hãy tha thứ cho chúng con. Từ nay chúng con nguyện hối lỗi, thương yêu nhau, tu tâm dưỡng tánh làm người lương

thiện để đền đáp công ơn Mẹ trong muôn một, để dưới suối vàng Mẹ được yên giấc ngàn thu.

Các bạn ơi, cả trái đất chỉ có một mặt trời, tối nay mặt trời lặn, ngày mai ta còn thấy. Trong khi đó, ta chỉ có một Mẹ trên đời, Mẹ chết là suốt đời vĩnh biệt. Xin đừng để như tôi, hối hận đã muộn màng. Mẹ đã nuôi dưỡng ta trưởng thành bằng máu xương và nước mắt, bằng những hy sinh nhẫn nại vô bờ mà chẳng có gì đền đáp nổi. Lời khuyên can của Mẹ là những lá chắn che chở ta khi bước vào đường đời gió bụi. Tuy ta đã lớn khôn nhưng dưới mắt Mẹ, ta vẫn còn nhỏ dại. Khi ta rời bước ra đi, Mẹ vẫn thường thao thức ngóng trông, vòng tay Mẹ sẵn sàng mở rộng đón đứa con hư hỏng trở về. Xin hãy dâng cho Mẹ chúng ta một bông hồng khi người còn sống. Đó là LÒNG HIẾU THẢO. Đừng đợi đến ngày Mẹ vĩnh biệt chúng ta rồi mới khóc lóc ăn năn như tôi thì đã quá muộn màng, cho dù rơi ngàn giọt lệ, cho dù đến viếng với triệu đóa hồng cũng chẳng làm cõi lòng Mẹ ấm lại được đâu.

Hoài Hương Phx